

Πρακτορεία στο Αφγανιστάν οργανώνουν το «ταξίδι» για Ελλάδα!!!

Δημοσιεύτηκε στις Δευτέρα, 24 Αυγούστου 2015 13:52 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

«Δεν ξέρω τίποτε για τη χώρα σας, μην το πάρετε άσχημα, απλώς δεν ήθελα ποτέ να φτάσω εδώ. Εγώ, στη Γερμανία πάω», λέει ο Καμπίρ. Η Ελλάδα δεν υπήρχε καν στα σχέδιά του, ήταν σαν την Τουρκία: μια χώρα - πέρασμα προς τα όνειρά του. Μοιάζει με Έλληνα ή με Ισπανό. Έχει σκουλαρίκι στο αυτί, σαν τουρίστας του Αυγούστου, και μιλάει αγγλικά πιο καλά από μένα.

Ο Καμπίρ λέει πως η γλώσσα που μιλάει ακόμα πιο καλά, είναι εκείνη των υπολογιστών, μόνο που το λάπτοπ του είναι κάπου στο Αφγανιστάν, κι εκείνος έχει κολλήσει στην Αθήνα. Ξέρει καλά πως το πτυχίο προγραμματιστή από τη χώρα που γεννήθηκε ίσως μοιάζει με ανέκδοτο για τους εργοδότες στην Ευρώπη. Ακόμα κι έτσι, το ταξίδι ήταν μονόδρομος γι' αυτόν τον νεαρό απ' την Καμπούλ.

Μέσω Facebook

«Μπήκα στο Facebook, πάτησα μια διαφήμιση ενός πρακτορείου, και ξεκίνησα», λέει όταν τον ρωτάω πώς αποφάσισε να φύγει. Ο Καμπίρ μου εξηγεί πως στο Αφγανιστάν είναι άπειρα τα πρακτορεία που στέλνουν ανθρώπους στην Ευρώπη. «Έχει διαφημίσεις παντού. Σου λένε πως είναι εύκολο άμα έχεις λεφτά, σου το παρουσιάζουν σαν ταξίδι αναψυχής. Θα μπεις στο αεροπλάνο, μια πτήση, ή ένα λεωφορείο για την Τουρκία, και μετά τα ελληνικά νησιά είναι δίπλα σου». Όταν στην πόλη σου δεν υπάρχει καμιά προοπτική επιβίωσης, είναι εύκολο να πιστέψεις σε τέτοιες υποσχέσεις. Με το που ξεκινάς, καταλαβαίνεις πως τίποτε στο ταξίδι αυτό δεν είναι εύκολο.

Ο Καμπίρ λέει πως τον είχαν διαβεβαιώσει ότι θα του έδιναν πλαστά χαρτιά, όμως δεν του τα έδωσαν ποτέ. Εως την Τουρκία έφτασε χωρίς πολύ κόπο, αλλά μετά όλα άλλαξαν. Σε μια ακτή του Αιγαίου, απ' την τουρκική πλευρά, το εύκολο μέρος του ταξιδιού τέλειωσε. «Όταν μπήκαμε στη βάρκα κατάλαβα πως με γέλασαν, αλλά ήταν πια αργά», λέει. «Δεν υπήρχε καν διακινητής μεταναστών μαζί μας. Είχαν δείξει σ' ένα παιδί, ένα μετανάστη πώς να πηγαίνει το πηδάλιο, του είχαν δώσει κι ένα μαχαίρι να σκίσει τη βάρκα. Είδαμε το Λιμενικό, και μετά ούτε κατάλαβα τι έγινε. Πρώτα βρέθηκα στο νερό, και μετά στο τμήμα».

Κι ύστερα, η Αθήνα. Το τηλέφωνο που του είχε δώσει στην αρχή ο διακινητής να πάρει μόλις φτάσει στην Ελλάδα, δεν λειτουργεί και με εκπλήσσει λέγοντας ξερά: «Εδώ μοιάζει να μη λειτουργεί ούτε η ίδια η Ελλάδα»... Οι άλλοι Αφγανοί που βρήκε στην Αθήνα είναι στην ίδια κατάσταση μ' αυτόν, κι όσο για τις ελληνικές αρχές... «Το να ζητήσεις άσυλο στην Ελλάδα μοιάζει με κακό αστέιο», μου λέει ο νεαρός. Στο «και τώρα τι;» που τον ρωτάω, ο Καμπίρ χαμογελά. «Πού να ξέρω! τι γράφει παρακάτω η μοίρα μου;» κάνει. «Το ταξίδι ήταν ζαριά. Τι με ρωτάτε; Όταν βλέπετε κάποιον σαν εμένα να πετάει τη ζωή του στη θάλασσα, δεν το καταλαβαίνετε; Δεν υπάρχει τίποτε εκεί πίσω. Μόνο μπροστά».

Εξαθλίωση

Κάπως έτσι, άλλωστε, ξεκινούν όλοι. Ο Κασίμ απ' το Ιράκ, που τον βρίσκω σ' ένα στενό της Ομόνοιας, ψάχνει τρόπο να πάει στα Σκόπια, να μπει στο τρένο για τη Σερβία, κι από εκεί, σιγά σιγά, να βρει τον δρόμο για τη Σουηδία. Τον ρωτάω πώς του φαίνεται η Ελλάδα. Το πέρασμα απ' τη θάλασσα ήταν δύσκολο, μου λέει, «αλλά ύστερα από επτά μέρες στην Κω, κατάλαβα πως υπάρχει πάντα ένα ακόμα σκαλί στην εξαθλίωση».

Μου λέει για τους νησιώτες που τον κοίταζαν καχύποπτα, για τους τουρίστες που τον έβλεπαν σαν αξιοθέατο, και για τους δημοσιογράφους, που τον αντιμετώπιζον σαν είδηση. «Κανείς δεν με βοήθησε», λέει.

«Στο νησί, τάισα τον γιο μου φαγητό για σκυλιά. Εγώ έμεινα τρεις μέρες νηστικός».

Κάπου εκεί, ο Κασίμ σταμάτησε να ελπίζει στην καλοσύνη των ξένων. Όταν πια έφτασε στο Πεδίον του Αρεως, αποφάσισε να πάρει την οικογένειά του και να χαθεί στην πόλη. Τρώει στα συσσίτια, τριγυρνά όλη μέρα, και το βράδυ ζει σ' ένα γιατί μαζί μ' άλλους οκτώ στο Μεταξουργείο. «Η Αθήνα δεν είναι καθόλου αυτό που νόμιζα», λέει. Ο Κασίμ στη χώρα του ήταν δάσκαλος: «Ηξερα για τους αρχαίους Έλληνες, αλλά τώρα έμαθα πολλά για τους τωρινούς Έλληνες. Όταν πήρα τηλέφωνο τον Έλληνα που θα μας περνούσε στα Σκόπια, με ρώτησε “λεφτά έχεις;”. “Μα έδωσα τα λεφτά στον φίλο σου, στα σύνορα”, του απάντησα. “Ας” τα αυτά. Αυτά τα πήρε το κύμα”, μου είπε. “Αμα βρεις άλλα λεφτά, ξαναπάρε με”».

Αλλη διαδρομή, ίδια μοίρα. Ο Σαϊντ απ' τη Συρία δεν δυσκολεύτηκε να περάσει τα σύνορα για την Τουρκία. «Επειδή έχουμε πόλεμο, μας δέχονται χωρίς βίζα», λέει «κι ύστερα είναι εύκολο να φτάσεις στις ακτές της Ευρώπης». Το δύσκολο είναι να επιβιώσεις μετά. Ο Σαϊντ λέει πως περίμενε μήνες σε λίστα αναμονής μέχρι να μαζέψει χρήματα να τον περάσουν οι δουλέμποροι απ' τη θάλασσα. Του είχαν πει πως θα μπει σ' ένα μεγάλο πλοίο, και σε 40 λεπτά θα είναι στην Ελλάδα. Και πως γι' αυτό κοστίζει τόσο το ταξίδι, για να είναι ασφαλές. Ο νεαρός που κάθεται δίπλα του στο παγκάκι στην πλατεία Κουμουνδούρου γελάει που τον ακούει. «Κι εσύ τους πίστεψες;» λέει και γελάει ακόμα πιο πολύ. Ο Σαϊντ κουνάει το κεφάλι – «μα δεν μπορούσα να γυρίσω και πίσω», λέει. «Πού να πάω; Στις βόμβες;».

«Θα πνιγούμε»

Ο Σαϊντ δανείστηκε απ' όποιον ήξερε, δούλεψε στην Τουρκία, και ύστερα από μερικούς μήνες, μάζεψε επιτέλους τα χρήματα. «Πίστευα πως άξιζε τον κόπο. Πίστευα πως όλα θα πάνε καλά», λέει. Η γυναίκα του, η Λεϊλά

έλεγε πως οι Έλληνες είναι καλοί και φιλόξενοι, και πως δεν μπορεί, εκείνοι θα τους δώσουν χαρτιά και βοήθεια. Ο Σαΐντ έδωσε τα λεφτά στους διακινητές, και εκείνοι τους οδήγησαν στο πλοίο, που υποτίθεται πως ήταν «απολύτως ασφαλές». Στην ακτή όμως υπήρχε μόνο ένα μπαλωμένο φουσκωτό.

Ο Σαΐντ αντέδρασε, «θα πνιγούμε» έλεγε, αλλά οι διακινητές τον απείλησαν πως αν συνεχίσει να πανικοβάλλει τους υπόλοιπους, θα τον πυροβολήσουν. Η γυναίκα του για να τον ηρεμήσει μπήκε γρήγορα στη βάρκα. «Η Λεϊλά μου είπε “ό,τι είναι να γίνει θα γίνει. Στην Ελλάδα θα είναι όλα πιο καλά, θα δεις”», λέει ο Σαΐντ. Κι έτσι μπήκα κι εγώ.

Στο ταξίδι δεν είχε καν κύματα. Ίσως έφταιγε που σηκώθηκαν όλοι με το που είδαν τα φώτα του Λιμενικού. Όταν η βάρκα πλάγιασε, τη Λεϊλά την πήρε η θάλασσα. Ο Σαΐντ έπεσε στο νερό, αλλά δεν μπόρεσε να τη βρει και κανείς δεν έψαξε να τη βρει. «Έλληνες και Σύροι είμαστε ίδιοι», λέει ο Σαΐντ. «Καλοί και φιλόξενοι, κυρίως εάν σ' έχουν ανάγκη».

Καθημερινή